

den kom her fra dette Ting, med de betydelig nedsatte Bevillinger til Forsvarsvæsenet. Dette er ganske rigtigt, fuldkommen rigtigt. Naar nu det ærede Medlem ogsaa nævnedes Spørgsmaalet om Muligheden af, at det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) og jeg kunde have forhandlet med Landstinget om denne Sag, saa have vi ikke ført saadanne Forhandlinger, men her ved det ærede Medlem jo meget godt, at der allerede for lang Tid tilbage har været Ønsker oppe fra den Side her i Tinget, hvortil han og jeg ellers have hørt, om at komme i Forhandlingsforbindelse med den tilsvarende Side i det høje Landsting, men saadanne Forhandlinger har der aldrig været Mulighed for at opnaa, og Ansaret for, at saadanne Forhandlinger ikke have fundet Sted, kan ikke paahvile os. Jeg mener i øvrigt, at for saa vidt det skulde være en Klage over Landstinget, det ærede Medlem førte, saa førte det ærede Medlem efter mit Skøn egentlig med det samme, eller forud endogsaa, Beviset for, at der intet lader sig opnaa ud over det, som Flertallet i dette Ting bestemmer sig til at ville give — ad ordinær Vej, idet det ærede Medlem jo selv udtalte det som haabløst at forhandle yderligere sagligt om disse Spørgsmaal med Flertallet i dette Ting. Om det ærede Medlem vil anvise andre Veje at gaa end de ordinære, som vi i de senere Aar have været inde paa, det vil jeg overlade til hans eget Skøn. Jeg tror, at det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds og jeg have handlet i Sagens velforstaede Interesse ved at opræde paa den Maade, vi have gjort, baade nu og tidligere. Vi have, for at slaa fast over for alle udenforstaaende, som interessere sig for, at Bevillingerne til vort Forsvarsvæsen gives saa fyldigt, som det paa nogen Maade er muligt, forhandlet med Flertallet paa den Maade, vi have gjort det, og vi have her paa dette Punkt fastholdt nogle Bevillinger til et samlet Beløb, som jeg før angav, af 172,000 Kr., fordi vi særlig have skønnet, at disse Poster, hvorom her er Tale, vare, som jeg før sagde, ganske særlig nødvendige. Hvilke Midler Regeringen og det andet Ting have til at skaffe større Bevillinger end dem, der vedtages af dette Ting, skal jeg ikke udtale det mindste om.

Wagner: Til det ærede Medlem vil jeg sige, at jeg paa et Punkt fik en ganske fyldestgørende Forklaring, den samme, som jeg paa Forhaand havde givet, idet jeg an-

gaende Bevillingen til røgfrit Krudt nok kunde skimte, at der havde været Forhandlinger, som havde ført til Kompromis. Ellers var jeg mindre tilfreds med det ærede Medlems Udtalelser. Jeg tillader mig at tro, at han ved denne Lejlighed, som ogsaa undertiden ellers, noget overvurderer sin Indflydelse paa sine Medmennesker. Jeg tillader mig at betvivle, at det skulde kunne bevirke, om jeg saa maa sige, nogen Perturbation i den planetariske Bane, som det store Flertal beskriver, om det ærede Medlems Stilling var saa eller saa. Jeg betvivler, at det ærede Medlems Udtalelse vil blive bekræftet af den ærede Ordfører for Flertallet. Jeg tror, at Flertallet har fulgt sin en Gang bestemte Bane ganske uforstyrret og ganske upaavirket af alle Attraktioner, selv saadanne, der kunde være endnu langt større end de, som det ærede Medlem for Frederiksborg ganske utvivlsomt raader over. Jeg tror gerne — og det stemmer mig mildere over for det ærede Medlem — at det ærede Medlem selv nærer den Forestilling, at han har bidraget til væsentlige Erobringer paa Krigsministerens Budget, og om jeg end tillader mig ikke at dele hans Tro, er jeg ham alligevel taknemmelig for hans Udtalelse, thi det er altid godt, at man kommer til at se mildere paa sine Medmennesker; jeg skal altsaa ikke nægte, at jeg er glad over, at det ærede Medlem nærer disse Illusioner.

Naar det ærede Medlem siger, at jeg har indladt mig paa at angribe det høje Ting her ovenfor, saa kan jeg rolig søge Ly bag Formanden; hvis jeg havde tilladt mig noget saadant, vilde jeg selvfølgelig være bleven kaldt til Orden. Jeg har ikke sagt andet om det høje Ting her ovenfor, end hvad der vist vil geraade det til stor Hæder og Ære hernede, nemlig at det havde forholdt sig saaledes, at den mest vidtgaende Folketingsparlamentariker ikke havde kunnet forlange mere af det, og at det i enhver Henseende havde været lydigt over for Kravene fra Folketinget, saa at man ikke havde behøvet at ulejlige Bogtrykkeren det mindste, da man skulde foranstalte en ny Udgave af Finansloven, efter at den havde passeret Landstinget. Det ved jeg ikke af man kan kalde Angreb paa Landstinget, i hvert Fald naar man taler hernede. Det ærede Medlem sagde, at det var selvfølgelig haabløst, det maatte jeg selv indrømme, at ville forandre Flertallets Stilling, og derfor havde det ærede Mindretal handlet, som det havde gjort. Det forstaar jeg ikke. Ud fra den Betragt-